

[Pia Kjærsgaard]

Vi starter så et nyt folketingsår, hvor vi herinde skal have fornøjelsen af vores 3-dages uge, vores 37 pct. lønforhøjelse, vores forhøjede fritillæg, den udvidede taxaordning, og hvad der ellers følger med af goder. Det er ting, Fremskridtspatiet naturligvis har stemt imod, men som jo er vedtaget af bl.a. regeringspartierne og de socialdemokratiske venner. I vores alt for lange sommerferie har regeringens økonomiske formåen stadig ikke vist sig; en ny eklatant fiasko har vist sig i handelstallene, der gang på gang har bekræftet, at 1987 bliver et nyt underskudsår.

Vi lever i et land med verdens højeste skattetryk, og hvor de såkaldte ansvarlige ministre gang på gang siger, at det bliver bedre til næste år. Til gengæld er vi blevet fri for at høre statsministerens udtalelser om, at det går ufattelig godt, og at regeringen er et alternativ til Socialdemokratiet. De gamle travere, som regeringen så gerne forsøger sig med, om, at rentebyrden, der er en tung del af vores underskudspost, skyldes den tidligere regerings synder, holder altså ikke stik.

Skal vi så ikke prøve én gang til at få den fuser manet i jorden? Den tidligere socialdemokratiske regering var en mindretalsregering, og den gennemførte økonomisk politik bl.a. ved hjælp af de Konservative, Venstre, Centrum-Demokraterne og de Kristelige. Fortidens synder skyldes altså bl.a. også de fire partier, der kalder sig et alternativ til de socialdemokratiske venner. Det er hykleri, intet mindre end hykleri.

Vi, der forgæves har spejdet efter et alternativ til fortidens politiske synder med stigende skatter og afgifter, har kun fundet – ja, hvad har vi egentlig fundet? Jo, vi har fundet nye skatter og afgifter i en grad, som selv den berygtede VKR-fejltagelse ikke kunne overgå. Og nye indgreb er forkyndt af denne alternative regerings formand, der har en speciel måde at bringe optimisme til landet på. Den nye vandgrødscur er således et af de sidste indgreb, denne alternative regering kan komme med i år. Der er ingen grund til at tro, at året vil gå, uden at regeringen også skal forære en nytårspakke til de vælgere, der er så begejstrede for det borgerlige alternativ, som altså desværre er udeblevet.

Skulle man tro statsministeren, så er der her i Danmark kun ét virkeligt problem tilbage, nemlig den ulyksalige betalingsbalance. Den kan man så til gengæld ikke rigtig gøre noget ved, men for dog at opbygge troen på, at der gøres noget, blander man en gang kartoffelsuppe og laver en hel del stort set virkningsløst kludder, som ingen får gavn af, og som mange vil blive ramt af.

Den borgerlige regering er ved at køre fuldstændig fast, og det er i sig selv meget glædeligt, men det er selvfølgelig ikke nok. Det er også nødvendigt, at vi hurtigt får opstillet et klart alternativ til den borgerlige politik.

Der spildes i disse debatter megen tid på at diskutere, hvem der har haft ansvaret for gælden til udlandet. Statsministeren hævder naturligvis, at problemet består i renter og renters rente på den gæld, der er optaget, før han kom til i 1982, og ikke overraskende påpeger hr. Svend Auken, hvad der jo også er rigtigt nok, at det årlige underskud over for udlandet siden 1982 er vokset støt og roligt. Er det ikke en lidt overflødig debat? Sagen er, at den socialdemokratiske politik, som den så ud i 1982, den dueede ikke mere. Den borgerlige politik duer heller ikke. Det er simpelt hen en helt anden politisk linje, et arbejderflertals politik, der skal til.

Dette alternativ skal først og fremmest bygge på en øjeblikkelig social genopretning, øjeblikkelig fjernelse af reglerne om nedsatte dagpenge, øjeblikkelig forhøjelse af satserne for dagpenge og bistandshjælp, og det skal så finansieres gennem øget selskabsbeskatning, afvikling af rentefradrag og lejeværdibeskatning og meget gerne øgede afgifter på unødvendige, ressourceforbrugende og valutakrævende luksusvarer. Derfor f.eks en forhøjet registreringsafgift på biler over 120.000 kr.

Betingelsen for, at dette alternativ kan blive klart og troværdigt, er, at Socialdemokratiet, SF og VS sammen får gennemdiskuteret disse forslag, og at de tre partier dernæst opgiver enhver tanke om samarbejde med de borgerlige om disse ting.

Det vil jeg vende lidt tilbage til. Først et par kommentarer til denne her kartoffelkur. Statsministeren er godt selv klar over, at kartoffelkuren ikke i sig selv rigtig løser nogen problemer. Derfor understreger han gang på gang, at en meget vigtig del af det hele er det

Albrechtsen (VS):